

etiam loco ait spiritum, & sanguinem esse natuum calidum, quod ad interna viscera in aere frigido se recipit; libro vero quinto de simplicibus, vbi de suppurantibus medicamentis tractat, scribit spiritus contineri in omni parte corporis, praesertim in spatiis vacuis. Refert libro primo de differentijs febraru locum ex Hippocrate, qui dicit corpus constare ex contentis, continentibus, & impetu facientibus: vbi impetus facientia spiritus interpretatur. Sunt & alii similes loci, in quibus omnibus ponit, nostrum corpus partem suam compositionis ab his spiritibus capere: sed id statuit tamquam legislator, nulla ad hibita probatione, quae id suadeat. In eo etiam a seipso discrepare videtur, quod dicat corpus nostrum, nostrasque facultates constare, nunc ex quibusdam rebus, nunc vero ex alijs: nam duodecimo libro methodi, vbi de syncope tractat, scribit virium substantiam in spiritibus, & partibus solidis consistere; alibi vero ut ex locis citatis patet, addit humores. Hunc authorem sequuti reliqui omnes medici fatentur spiritus in nostro corpore esse & eos quidem magnarum rerum authores, sed nullus nititur probare, quod nec per se notum est, nec ex Galeni libris demonstrari potest. Nam cum ille (ut postea ostendemus) censcat omnem spiritum, qui in animalibus est vitalem esse, vel animalem, vel naturalem, nullus autem ex his esse possit, constat profecto ex illius opinione nullum in nobis spiritum esse posse. Nec illud quidem, ut quidam tradunt, hoc satis probat, quod animalium corpora accendi & comburi possunt: id enim ostendit aereum substantiam, ex qua flamma fit, non autem spiritum, qui peculiarem quandam naturam habeat, sitque animae instrumentum, & omnium actionum, multarum que aliarum rerum, quas illi tribuimus author, in nobis contineri. Nos vero putamus melioribus rationibus doceri posse, esse hos spiritus: id enim imprimis docet mors, quae educito solo spiritu per vulnera corporis sequitur: nam vulnerato thorace moritur homo, etiam si nihil vel minimum certe alterius substantiae a corpore exeat, solo exhalante spiritu. nec putare quidem oportet id fieri, quod per vulnus frigus, vel calor in corporis viscera sese insinuet, quae ob intemperiem hominum perimant: quandoque quidem licet in aere tepido, nostroque calori simillimo corpus vulneratum collocare. vbi intemperies, quae alicuius sit momenti timeri nequaquam potest: quod si expirat vita abeunte spiritu, patet profecto nos ex spiritu constare, siquidem ex illis constat quaelibet res, in qua dissoluitur. Docet idem ex corporatio quae spiritum emittit in corpore genitum, & inspiratio, quae aerem immittit ad congenerem substantiam temperandam, & fouendam necessarium: nec putare quidem oportet halitum qui a corpore exit, simplicem aerem esse: quandoquidem crassior ille est quam aer, & ex materia dignitatem vniuersis elementis composita. Est ergo ille spiritus, qui continetur, & exit a nostro corpore: licet hoc quoque probare ex principiis nostris: plurimum enim spirituosa substantiae in semine contineri certissimum est, & ab Aristotele demonstratum. Praeterea vbi humor, & calor est, necesse est exhalationes fieri: quae cum in nostro corpore sint, oportet quoque continuo fieri spirituum generationem. Ad haec quum calore sit opus ad omnes vitae functiones obcundas: ille autem a fonte quodam oritur, nequit profecto in vniuersum corpus spargi absque subiecto. Ac cum videamus momentaneas saepe fieri caloris motiones, necesse utique est ei subiecti materiam aptam ad huiusmodi motus, qualis nulla alia esse potest, quam spirituosa substantia. Nonne id quoque testatur substantia virium nostri corporis, quae dissoluitur, & restituitur? nouimus enim per vehementes dolores, & in animi defectu laibit vniuersas functiones, nec non per timorem, latitiam, erubescenciam, febres, repente fieri caloris contractiones: quod non potest contingere nisi afficiatur aliquid, quod subiecto pati potest: cuiusmodi nihil esse potest, quam spiritus: quid (quae) per odores accedit corpori, quum vires ruunt, nisi quod spiritus restituitur ex spirituosa substantia inspirata. Hec ergo ostendunt in nostro corpore necessariam esse spirituosa substantiam,

Quid Spiritus. Cap. VII.

EQUITVR ut doceamus quid sit, & qualis natura huiusmodi spiritus, atque id quidem tanto diligentius, quod multa sint in hac re excogitata, & tradita fabulosa: quidam enim, inter quos est Fernelius, quem admirabiles viderent spirituum effectus, eorum substantiam non corpoream, neque ex elementis, aut alio quod habeat inferior hic mundus, natam, sed diuinam, & celestem esse, memorie prodiderunt. Vnde illi definiunt spiritum esse corpus aethereum, caloris sedem, animae & corporis vinculum, primumque actionum instrumentum: quam quidem opinionem multorum testimonio & alijs rationibus se comprobasse putant. Aliunt enim Academicos tradidisse animum celestem, & diuinum coniungi non posse cum corpore mortali, & terreno, nisi intercedente aliquo medio, & vinculo. Propterea illum prius quam migret in corpus, duplice veste indui: quarum una est ex corpore quodam illustri, puro, & astro simili, quam immortal, & inseparabilem ab ipsa anima esse volunt: aliam autem dicunt ex tenui & simplici, sed impuriore, & obscuriore materia, nimis ex ipsis elementis, non ut aliam ab ipso rerum conditorum procreat, & contextam: quibus quidem corporibus iam vestitum, & munitum animum descendere de celo, & corpori coniungi. Idem aiunt sensisse Aristotelem in libris de generatione, vbi scribit in